

Agrupación Folklórica «ARRECIFE»

Esta Agrupación, como tantas otras del mismo tipo, comenzó en un grupo de amigos que se reunían a tocar y cantar, comerse unos peñines, caracajas o viejas jareadas y asadas, regándolo todo con unos vasos de malvasía, el riquísimo vino de la Isla.

En el año 1960, y con ocasión de las fiestas veraniegas: El Carmen, San Ginés, Las Nieves, Virgen de los Voldanes, etc., tomó carta de naturaleza como tal Agrupación, aunque sólo musical; en el año 63 incorporó el Grupo de baile y en el 64 se integraron en la Organización Sindical de Educación y Descanso. Actualmente forman una Agrupación completísima, joven, y con buenos instrumentistas y estupendas voces, ágiles bailarines y atractivas bailarinas. Con sus pintorescos trajes típicos, constituyen un espléndido cuadro de arte y color que encanta a propios y extraños, sobre todo estos turistas que quedan prendados de su encanto y pureza típica.

Sus interpretaciones son folklore puro, sin mixturas; isas, folías, malagueñas, polca y sorondongo, arreglo éste del entrañable D. José María Gil; salen, brotan de sus instrumentos, y gargantas como si de la misma tierra brotasen, y esas seguidillas lanzaroteñas, tan distintas de las que se oyen en el resto del Archipiélago, nos hacen estremecer, vibrar con su ritmo y expresión. Al oírlas vemos pasar ante nosotros todo lo que constituye la maravilla sobrecogedora de «La Isla de los Cien Volcanes»: Cueva de los Verdes, Jameos del Agua, Montaña del Fuego, Islote de Hilario, El Golfo, Malpais de la Corona; todo un paisaje ennegrecido, atormentado y estremecedor, con la incrustación esmeralda del Valle de Haria, la de las diez mil palmeras; la filigrana, arabesco, de las

viñas de la Geris; la nieve salada del Janubio y ese rosario de playas blancas que cifien la isla, haciéndola resaltar en un mar siempre transparente y azul. En este paisaje, los pueblos, pueblos blancos, blanquitos, nos dan el tremendo y maravilloso contraste del blanco y el negro, día y noche, gloria e infierno, con sus nombres, evocadores de no sabemos qué extrañas mitologías: Guanapay, Teguisco, Acatife, Yé, Soo, Teguesite, Timanfaya, Yaiza, Famara y, reinando sobre todo ello, el viento, ese incansable soplo del mitológico Eolo, alegoría de la Isla, ante quien todo se doblega, todo, menos la férrea voluntad del campesino lanzaroteño, que lo vence una y otra vez; a costa de un trabajo de siglos, ha proporcionado a su Isla el escudo necesario para ello, moldeando al propio tiempo el paisaje, haciéndolo único en el mundo; acaso este trabajo silencioso, tenaz, continuo, defensa contra un enemigo invisible, no tangible, pero implacable, haya moldeado también el carácter de sus gentes haciéndolo como es, serio, tranquilo, fatalista; ojos entrecerrados que miran a través de uno, más allá, lejos; pero acogedor y abierto a todos, como abierta está su Isla a todos los vientos y mares, como abierto está el vientre de su tierra por las heridas de sus cien volcanes.

Es una Agrupación digna de la Isla, y la Isla es incomparablemente hermosa, trágica, estremecedora; pero con esa hermosura de las cosas únicas que se ven y ya no se olvidan, ansiando volver a verlas de nuevo.

Angel Pazos García

Las Palmas, septiembre, 1966.

Cet ensemble instrumental et vocal, comme tant d'autres du même genre, a débuté par un groupe d'amis qui se réunissaient pour jouer et chanter tout en dégustant des poissons grillés qu'ils arrosaient de «malvasia», ce délicieux vin de l'île de Lanzarote.

En 1960, à l'occasion des fêtes d'été: celles du Carmen, de San Ginés, des Neiges, de la Vierge des Volcans, etc., le groupe a vu officiellement le jour, d'abord comme ensemble musical seulement; en 1963 il s'accrut du groupe de danse et il s'intégra en 1964 à l'Oeuvre Syndicale de l'Education et des Loisirs. C'est maintenant un groupement tout à fait complet, jeune et possédant de bons instrumentistes, d'excellentes voix, des danseurs bien entraînés et de charmantes danseuses. Vêtus des costumes typiques de l'île, ils forment un ensemble artistique très coloré qui charme natifs et étrangers et principalement les touristes qui apprécient la grâce et la vérité originelle de leurs interprétations.

C'est un folklore pur, sans mystification, qui s'exprime par ces Isas, Folías, Malagueñas, Polka, Sorindongo —ce dernier dans la version du Maître José María Gil— qui surgissent des instruments et des voix, comme s'ils jaillissaient de la terre-même. Et ces Seguidillas de Lanzarote, si différentes de celles que l'on entend dans les autres îles de l'Archipel, nous font vibrer par leur rythme et leur force d'expression. En les entendant, nous voyons défiler devant nous tous les éléments qui font de l'île aux cent volcans une merveille qui surprend: la Grotte des Verts, les «Jameos» de l'Eau, la Montagne de Feu, l'Ilot d'Hilaire, le Golfe, le Mauvais Pays de la Couronne. Tout un paysage noirci, tourmenté, impressionnant, avec l'enclave couleur d'émeraude de la Vallée de Haria aux dix mille palmiers; les arabesques en filigrane des vignobles de la Geria; la neige salée du Janubio, et cette guirlande de plages qui ceinture l'île et la font se détacher sur la mer toujours transparente et bleue. Au milieu de ce paysage, les villages, les villages blancs, d'un blanc aveuglant, nous offrent le brutal contraste du noir et blanc, du jour et de la nuit, du ciel et de l'enfer; avec leurs noms évocateurs, qui proviennent d'on ne sait quelles mythologies étranges: Guanapal, Tegui ou Acatife, Yé, Soo, Teguesista, Timanfaya, Yaiza, Famara, et sur lesquels règne le vent, le souffle infatigable du

dieu Eole, allégorie de l'île, devant qui tout s'incline, tout sauf la volonté de fer du paysan de Lanzarote qui sait vaincre ce maître indomptable. Grâce à un travail séculaire, il a doté son île du bouclier protecteur dont elle avait besoin, et qui a modelé un paysage insolite, unique au monde. Peut-être ce travail silencieux, tenace, défense incessante contre un ennemi invisible, impalpable mais implacable, a-t-il modelé aussi le caractère des habitants, sérieux, calmes et fatalistes; leurs yeux regardent au-delà de l'interlocuteur, très loin; ces gens sont pourtant accueillants, ouverts, comme leur ville est ouverte aux vents et aux marées, comme est ouvert le ventre de leur terre par les blessures de ses cent volcans.

Voilà bien un groupe instrumental et vocal digne de l'île de Lanzarote, de cette île qui est incomparablement belle, tragique, impressionnante, mais qui a cette beauté des choses uniques qu'on n'oublie plus une fois qu'on les a vues et qu'on a hâte de revoir.

Diese Musikgruppe begann, wie so viele derselben Art, als eine Gruppe von Freunden, die zusammenkamen, um zu singen und zu spielen, um die typischen Leckerbissen der Insel zu genießen und um diese Herrlichkeiten mit einigen Gläsern Malvasier, dem köstlichen Wein der Insel, zu begießen.

Gelegentlich der Someerfeste des Jahres 1960 —El Carme, San Ginés, Las Nieves, Virgen de los Volcanes— konstituierten sie sich zunächst als eine Musikgruppe. 1963 kam die Tanzgruppe hinzu und 1964 traten sie ein in die Organización Sindical de Educación y Descanso. Heute bilden sie eine vollkommene Gruppe, jung, mit herrlichen Stimmen und guten Instrumenten, behenden Tänzern und anziehenden Tänzerinnen. Mit ihren malerischen Tachten bilden sie ein künstlerisch farbiges Bild, das Einheimische und Ausländer in gleicher Weise entzückt; vor allem die Touristen sind verliebt in ihren Charme und ihre typische Echtheit.

Ihre Darbietungen sind reiner Folklore, ohne Beimischungen: Isas, Follas, Malagueñas, Polca und Sorondongo, liebevoll eingerichtet von D. José María Gil, quellen aus ihren Instrumenten und Kehlen, als kämen sie aus dem Heimatboden selber, und die seguidillas von Lanzarote die so verschiedenen sind von den andern der Inselgruppe, er chütern und wir vibrieren in ihrem Rhythmus. Hören wir sie, so genießen wir den ganzen, überwältigenden Zauber der «Insel der hundert Vulkanen»... eine tiefschwarze, heimgessuchte, bestürzende Landschaft mit der smaragdgrünen Decke des Valle de Heria, dem Tal der 10.000 Palmen, das feine Filigranwerk und die Arabesken der Weinberge von La Geria, der feine Schnee des Janubio und die Kette weisser Strandflächen, die die Insel säumen und sich herausheben aus einem durchsichtig blauen Meer. In dieser Landschaft geben uns die weissen, schneeweissen Orte den wundervollen und furchbaren Kontrast von Weiss und Schwarz, von Tag und Nacht, Himmelshelle und Hölle, mit ihren Namen, die alte unbekannte Mythen beschwören: Guanapei... (etc.). Und über all das streicht der Wind, der unermüdliche Hauch des mythischen Aolos, Sinnbild der Insel, vor dem alles sich beugt, alles ausser dem eisernen Willen des Landmanns von Lanzarote, der ihn immer wieder besiegt. Dank seiner jahrhundertelangen Arbeit hat er der Insel den notwendigen Schild verschafft. Die Zeit selber formt die Landschaft, die einzigartig in der Welt ist. Vielleicht hat diese stille, hartnäckige, beständige Arbeit, diese Verteidigung gegen einen unsichtbaren Feind, den man nicht packen kann, nicht besänftigen, den Charakter der Menschen zu dem geformt, wie er heute ist: ernst, ruhig, fatalistisch, halbgeschlossene Augen, die durch einen hindurchschauen, in die Ferne, weitweg, aber gemütlich und allem offen, wie die Insel allen Winden und Fluten offensteht, wie der Leib seiner Erde offen ist durch die Wunden der hundert Vulkanen.

Die Musikgruppe ist der Insel würdig, und die Insel ist unvergleichlich schön, tragisch, bestürzend, aber voll der Schönheit einzigartiger Dinge, die man nie mehr vergisst, voller Sehnsucht, zu ihnen zurückzukehren.

This Group, as well as so many others of the same type, started as a group of friends who used to meet order to play music and sing, eat some roast fish and drink a few glasses of «malvasia», the exquisite wine of the island.

In 1960, at the celebration of the summer feasts: «El Carmen», «San Ginés», «Las Nieves», «Virgen de los Volcanes», etc., it started as such a Group, though at the time it was just a musical one. In the year 1963 it added the dancing Group, and in 1964 they entered the Union Entertainment Organization. At present they constitute a very complete group with young, excellent instrument players, magnificent voices and agile, attractive dancers. With their picturesque, typical clothes they make a splendid show of art and colour which delights everyone, particularly the tourists who appreciate their charm and typical art.

Their performances are pure folklore with no adulterations: Islas, Follas, Malagueñas, Polca y Sorondongo, the last an arrangement by Mr. José María Gil, pour out of their instruments and throats as if they were coming out of the land. And those Seguidillas lanzaroteñas, so different from all the others you can hear in the rest of the Archipelago, delight us and make us live their rhythm and expression. On hearing them we see in front of us what constitutes the wonderful charm of the «Island of a Hundred Volcanoes»: Cueva de los Verdes, Jameos del Agua, Montaña del Fuego, Islote de Hilario, El Golfo, Mal País de la Corona; a whole, landscape, dark, tortured, with the exception of the emerald valley of Heria, the valley of ten thousand palm trees; the filigree, the arabesque of the vineyards of La Geria; the salted snow of Janubio and the chain of white beaches which border the island as it stands out of a sea which is always blue and transparent. In this landscape the villages, the very white villages, give us the tremendous, marvellous contrast of black and white, of night and day of glory and hell, with their names which remind us of some strange mythology: Guanapei, Teguisite or Acatife, Yé, soo, Teguisite, Timanfaya, Yaiza, Famara and above all the wind, Aeolus' untiring breath before which everything bends down, everything except the country peasant's strong will, which defeats it over and over again. By means of the work of centuries he has given his island the necessary shield for that; he has changed the

landscape and has made it unique in the world. Perhaps this silent work, stubborn continuous defense against an invisible enemy, an intangible but implacable one, has changed also the temperament of these people, making them as they are now, serious, quiet, fatalistic. Their half open eyes look at you, or rather look through you, beyond you far away; but at the same time they are friendly, open to everyone, just as their island is open to all the winds and seas, just as their land is open by the wounds of a hundred volcanoes.

The Arrecife Folklore Group is worthy of the island, and the island is incomparable, tragic, beautiful, with the beauty of the things that are unique, thing, that after you see them you can never forget and long to see again.

Denna sånggrupp, liksom som så många, andra, oppkom ur ett gäng goda vänner, som brukade träffas då och då för att spela, sjunga, äta några «pejines», «carajacas», eller grillade «viejas» (typiska kanariska rätter) och dricka några glas «malvasis» öns mycket goda vin.

År 1960, med anledning av sommarfesterna, El Carmen, San Ginés, Las Nieves, Virgen de los Volcanes, etc., bildades gruppen, fastän bara som musikgrupp; år 1963 införlivades dansgruppen, och år 1964 ingick den i Organización Sindical de Educación y Descanso (det spanska syndikatet för Utbildning och fritid). För närvarande är den en mycket helgjuten grupp. Den är ungdomlig, med fina musiker och fantastiska röster, smidiga dansörer och attraktiva dansöser. Med sina pittoreska folkdräkter utgör gruppen en färgrik och konstfull tavla som fascinerar öbor och utlänningar, särskilt turisterna, som blir helt betagna av dess tjusning och ursprungliga äkthet.

Gruppens tolkningar är äkta folkmusik. Isas, Folies, Malagueñas, Polca och Serondongo, den sistnämnda ett arrangemang av den medryckande José María Gil, föds ur deras instrument och stru-

par. Seguidillas, typiska från ön Lanzarote, olika dem som hörs på de andra öarna, får oss att helt ryckas med av deras rytm och uttrycksfullhet. När vi hör dem, kan vi framför oss se allt det som utgör denna fantastiska «De Hundra Vulkanernas Ö»: Cueva de los Verdes, Jameos del Agua, Montaña del Fuego, Islote del Hilario, El Golfo, Mal país de la Corona. Ett förkolnat, plågat och skälvande landskap, med Mariadalen, de tiotusen palmernas dal, som en lysande diamant; vinodlingarna i La Gerin, som formar ett utsökt och sinnrikt mönster; Janubios salta snö och denna pärlrad av vita sandstränder som omgjordar ön och får den att avteckna sig i ett alltid kristallklart och blått hav. I detta landskap framstår de bländande vita byarna som en fantastisk kontrast mellan svart och vitt, dag och natt, paradiset och helvete, med deras fantasieggande namn, från okända mytologier: Guanapei, Teguisa eller Acañife, Yé, Soo, Teguesite, Timanfaya, Yaiza, Pamarra. Over allt detta härskar vinden, Eolos outtröttliga anderdräkt, öns allegori, under vilken allt tvingas böja sig, allt utom bondens järnhårda vilja, som besegrar den gång på gång; till priset av seklers, arbete har han gett ön dess nödvändiga sköld, och på samma gång har ett landskap, som är unikt i världen, skapats. Kanske har detta tysta, idoga, oavbrutna arbete ett försvar mot en osynlig, oåtkomlig men oförsonlig fiende även skapat öfolkets allvarliga, lugna och fatalistiska karaktär; ihopknipna ögon som ser tvärs igenom en, långt bort; men samtidigt välkomnande och öppen mot alla, liksom ön ärd mot vindar och hav, liksom jorden är öppen mot de hundra vulkanernas sår.

Det är en sånggrupp, som är värdig sin ö och ön är ojämförligt vacker och tragisk, men med denna det unikas skönhet, som man aldrig glömmmer, när man en gång sett den, utan ständigt längtar att återse.

Angel Pazos García

Las Palmas, September, 1966.

SCGE 81 197

Agrupación folklórica "ARRECIFE"

(Lanzarote) de Educación y Descanso

CON EL TIMPLE Y LA GUITARRA 5'25"

- Isas

Popular - Popular

Cantan: Leonor Torres y Pedro de León

EN EL PUERTO DE ARRECIFE 6'15"

- Folias

Popular - Popular

Cantan: Amelia y Leonor Torres, Pedro
León, y Francisco Morales

Director: LUIS MORALES

ADVERTENCIA IMPORTANTE

Cualquiera forma de reproducción, grabación, radiodifusión o utilización pública no autorizada constituye un delito de defraudación.

Los permisos de utilización pública serán facilitados por la SOCIEDAD GENERAL DE AUTORES DE ESPAÑA (S. G. A. E.), Fernando VI, 4, Madrid-4, o, en su caso, por el productor fonográfico.

Estos discos deben ser reproducidos con un pick-up especial para microsurco

Microsurco duración extendida-Velocidad 45 r. p. m.

Presentado en España por la Fábrica de Discos COLUMBIA, S. A. - San Sebastián

MADE IN SPAIN

GRUPO EDITORIAL COLUMBIA